

I norsk Lov af 6. Juni 1930 om Ændring i den norske Motorlov findes følgende Bestemmelse: „Fører, som kører motorvogn eller befinder sig i umiddelbar nærhet av motorvogn som han nettop har kjørt eller skal til å sette i gang, kan politiet fremstille for læge til undersøkelse, når det er grunn til å anta at han er påvirket av alkohol. Justisdepartementet gir nærmere regler om sådan lægeundersøkelse og hvad dermed står i forbindelse“. Udvalgets Flertal (Bach, Friis, Fritsche, Lucas, Mensen og Sparle) finder, at der her i Landet bør indføres en tilsvarende Regel, der dog formentlig ikke behøver at gøres saa detailleret som den norske Lovregel, og man foreslaar derfor, at der til Motorlovens § 24, Stk. 1, føjes som nyt Punktum: „Er der Grund til at antage, at en Fører har overtraadt denne Bestemmelse, kan Politiet fremstille ham for en Læge til Undersøgelse. Justitsministeren kan give nærmere Regler om Lægeundersøgelsen“.

Et Mindretal (Ipsen og Kyhl) finder, at en saadan Bestemmelse gør for stort et Indgreb i den personlige Frihed, og at man navnlig ikke bør kunne tvinge en Fører til at finde sig i, at der tages Blodprøve af ham. Mindretallet finder, at „Spiritusprøven“ som hidtil bør være frivillig, og mener, at der heller ikke har vist sig praktisk Trang til at gøre den tvungen.

Straffen for at føre Motorkøretøj i en saadan spirituspaavirket Tilstand, at Føreren ikke har det fornødne Herredømme over sine Handlinger, er efter Loven af 1. Juli 1927, § 41, Stk. 1, som tidligere nævnt Bøder indtil 5 000 Kr. eller under skærpende Omstændigheder Fængsel. Det er den samme Strafferamme, som gælder for Overtrædelse af Lovens øvrige Forskrifter, men da Kørsel i beruset eller spirituspaavirket Tilstand er en særlig grov Forseelse, plejer Domstolene at idømme ret høje Bøder, ligesom Fængselsstraf hyppigere anvendes for denne Forseelse end for Overtrædelse af Lovens andre Bestemmelser. Udvalget er imidlertid af den Mening, at den almindelige Straf for dette Forhold ikke bør være Bødestraf, men Fængselsstraf, idet der her trænges til en streng Straffetrusel. Ved at foreskrive Fængselsstraf som den normale Straf vil man tillige opnaa, at denne Forseelse i det almindelige Omdømme kommer i det Niveau, hvor den efter Udvalgets Mening hører hjemme, nemlig blandt de alvorlige og grove Lovovertrædelser.

Udvalget foreslaar herefter, at der i Lovens § 41, Stk. 1 som nyt 2. Punktum indføjes: „Overtrædelse af § 24, Stk. 1, 1. Punktum, straffes dog med Fængsel eller under formildende Omstændigheder med Bøder“.

Saaftremt en Person, hvem Retten til at være eller blive Fører er frakendt, ikke desto mindre fører Motorkøretøj, er Straffen Lovens sædvanlige, Bøder indtil 5 000 Kr. eller under skærpende Omstændigheder Fængsel. Det har vist sig, at denne Straffetrusel ikke virker tilstrækkeligt effektivt, og da det formentlig er absolut nødvendigt, at der skabes den størst mulige Respekt for en Dom, der frakender Førerretten, henstiller Udvalget, at Straffen for ikke at respektere en saadan Dom altid fastsættes til Fængsel, saaledes at Bøder ikke anvendes. Man foreslaar derfor yderligere i § 41, Stk. 1, indføjet: „Den, der fører Motorkøretøj til Trods for, at Retten til at være eller blive Fører er frakendt ham, straffes med Fængsel“.